

Sõna

**Ennäe, nüüd on
ülisoodus aeg! Ennäe,
nüüd on päästepäev!
2Kr 6:2**

Mõte

Märtsikuu juhtsõna tuletab meile meelde, et maailm ja ajalugu on paraku muutlikud. Kord on soodsad ajad, kord täiesti ebasoodsad või mitte-niisoodsad. Ning vastupidi. Kui nüüd mõelda meie oma rahva peale, siis eriti minevikku taustaks võttes võib kindlalt öelda – praegu on soodsad ajad. Lausa ülisoodsad. Muidugi, alati on kuskil musttuhat probleemi, millega igapäevaselt kokku puutume, kuid see ju ongi elu. „Päästepäev“ aga tähendab selle juures, et kõigil on vabalt, piiranguta ja takistusest võimalik otsustada Issanda Jeesuse, meie Päästja kasuks.

Palve

Taevasa, õnnista meie elu ja olu ning anna, et me kunagi ei unustaks seda, mida Su Poeg Jeesus meie jaoks ja heaks teinud on. Ole Sa kiidetud, aamen!

Märts – paastukuu.

Märts on paastukuu. See tähendab 40-päevast ettevalmistust kirikuaasta kõige pühamate päevade, Suure Reede ja Ülestõusmispühade tarvis.

Paast tähendab oma elu ausa revisjoni läbiviimist ja siis selle asetamist palvega Jumala ette. „Revisjonikomisjoniks“ sobib Jumala Kümme Käsku, mille alusel igaüks saab oma elu hinnata. Samuti on soovitatav uuesti lugeda Jeesuse Mäejutlust (Mt 5-7) jmt. Jõulude ajal on kombeks teha üldisest enam heategevusi, kuid paastuaega sobib see isegi paremini. Paastuaeg peaks olema rõõmus ja õnnistatud aeg uuenemiseks ja Jumala armu suuremaks kogemiseks.

Paastuaaja jumalateenistuse kord on tavapärasest erinev. Iga teenistus paastuaajal algab üldise pihimeditatsiooniga. Samuti palvetab koguduse õpetaja jumalateenistuse ajal soovijatega eraldi ja isiklikult. Õpetaja on valmis ka erapihti vastu võtma.

Õnnistatud paastuaega!

14. märts, emakeelepäev

Eesti Kirikute Nõukogu on kuulutanud 2020. aasta teemaks HOIAME LOODUT!

Eesti Kirikute Nõukogu (EKN) koondab enamikke Eestis tegutsevaid kirikuid. Igal aastal on kuulutatud välja üks teema, millele kõige rohkem jooksva aastal tähelepanu pöörata. Siin on ära toodud EKN-i sellekohane ühisavaldus selleks aastaks -

EKN liikmeskirikute juhid kinnitavad jätkuvat pühendumust ja üleskutset heamajapidajalikele hoolitsusele kogu loodu eest, mis on saanud alguse armastusest ja suunatud armastusele.

Armastada tähendab tahta koos elada. Looja on kutsunud ellu meid ja kogu loodu kooseksisteerimiseks.

Armastusena on tema tahe elada koos oma looduga üle aegade. Armastusele saab vastata armastusega. Nii osutub meie elutunnetuses armastusväärseks ligimene, meile ligi olev inimene, laiemalt aga oma seesmises väärtuses kogu loodu.

Issanda aastal 2020 kutsumegi kõiki nii mõtestama kui ka olevaks elama armastavat suhet kogu loodusse.

Rahvajutte rahvapärinusest.

Varese marjad

Ennemuiste mõistnud linnud inimlaste keelt. Sää! elanud metsarüppes üks vares, kes pidanud end kangesti tähtsaks, tähtsamaks kui teised Jumala poolt loodud linnud. Kord tahtnud see vares õlut keeta, ei olnud õnnestunud. Lennanud siis harulise kase otsa ja kõssitanud kurvastades seal nii mõnda aega. Eemal olnud kibuvitsa põõsas ja sellel mõned vihmapüiskadest märjad marjad. Vares lennanud marjade juurde, napsanud seal ühe suhu, söönud ära, kiitnud:

Kogusin, korjasin, kogusin korjasin kraaks. Minu jagu, minu jagu, kraaks.

Teine vares lendas ligi ja nende vahel arenes järgmine vestlus:

Kraaks, läheme Narva, kraaks?

Mis sinna? Mis sinna?

Sää! suur vankriratas. Vankrirattal prussakas, suur, suur. Kraaks. (Torma)

Õnnelaps

Viljandimaal saanud üks noorik öösel priske poisslapsega maha. Asetanud lapse kätikisse. Sää! samas löödud kolm tugevat pauku välisukse pihta, nii et seinapalgid maast laeni värisesid. Vanapagan astunud sisse. Tahtnud poisilapse oma kasepakust lapse vastu välja vahetada ja minema minna. Noorik võtnud pihlakase keppi nurgast ja pistnud kaelast ristimärgi kätikisse. Nüüd ei saanud Vanapagan enam poisikesse ligi. Kukk hakanud laulma. Kirenud kolm korda. Vanapagan olnud kui hall suits maa alla vajunud. Noorik nimetanud lapse õnnelapseks. (Viljandi, Linnamäe.)

VIHMAVARBLANE XXX osa

Katkised südamed.

Kui Saare Taali teemajast koos tütar Merlega, koju jõudis, sai Merle kohe aru, et tema ema on millegi pärast tujust ära. Tülpinult pani Saare Taali ostukotid köögilauale ja ei paistnud tüdarta tähelegi panevat.

„Mamps, kas kõik on ikka korras?“ tihkas Merle küsida, kui hakkas kottidest toidukraami külmikusse laduma.

„Ah, ära päri nii palju, tütar. Lase mul natuke rahus olla.“

„Kas naabrimees Kasesalu nägemine mõjus sulle niimoodi?“

„Ei tea mismoodi siis? Vaata, aga vaata, mis sina kõik juba tähele ei pane ja ületülde, mis see sinusse peaks puutuma?“

„Aga sa ju oled juba teemajast väljumisest saadik selline- imelik?“

„Vaata, Merle, see millised mured võivad olla täiskasvanutel, on hoopis teine asi. Kas ma pole sulle siis õpetanud, et ära uuri ja uudishimutse nii palju vaid katsu oma koolitükkidega hakkama saada. Usu, sellega teeksid sa mulle palju suuremat headmeelt.“

Merle solvus pisut. Ta jättis toidukotid sinna samasse lauale ja peitus oma tuppale. Kah mul mapps, mõtles ta.

Saare Taali pani kogu ostetud kraami külmikusse, kuid ärevus ta hinges ei tahtnud ega tahtnud järele anda. Justkui oleks Lembitu nägemine seal Esku teemajas tema hinges jälle midagi pinnale toonud. Ja, jah, see õnnetu suudlus. Saare Taali tõstis nimetissõrme huultele. See suudlus, see oleks võinud olemata olla. Seda poleks tohtinud kunagi juhtuda.

Saare perenaine istus taburetile ja jäi mitte midagi ütlevate silmadega aknast välja vahtima. Ta oli ju lugenud palju luuletusi ja kuulnud laule katkistest südamedest, kuid tunda nii parima sõbranna mehe vastu, vaat see oli tema jaoks üle mitme aastakümne midagi täiesti uut. Aga kaua siis üks väeti naisterahvas ikka nii ühel kohal passida saab? Saare proua sundis end tegutsema ja võttis ette köögikappide koristamise. Ta tõstis kõik vanad kohviveskid, maitseainete topsid, suure savist taignakausi laule ja võttis lapiga kapi pealt tolmu. Siis ootamatult peatusid ta käed. Kapi kõige tagumisest nurgast leidis ta puidust karbikesse, mida ei teadnud seal olevat. Saare Taali astus taburetilt maha ja kõndis karbikesega köögilaua juurde. Selle puidust karbi oli Merle isa talle kunagi aastate eest valmistanud. Naine võttis karbi kaane pealt ja ahhetus vallandus ta huulilt. Karbi põhjast leidis ta kokkuvolditud paberinutsaka. Värisevate kätega avas Saare Taali selle ja luges:

Mu kallis, Taali!

Sa tead, et ma ei ole vist suurem asi armastuskirjade kirjutaja, aga täna tahan ma Sulle ometi tunnistada, kui olulised need Sinuga veedetud aastad mulle olid. Seda enam, et selle kõige krooniks on olnud ja jääb meie tütar, Merle, minu kullerkupu õis. Taali, kas mäletad, kui seal meie vana tamme all, lugesin Sulle kunagi luuletuse katkistest südamedest? Nüüd, kus tean, et pean teid igaveseks jätkama, tahaksin karjuda kogu selle teenimatu ülekohtu pärast, aga samas tea, et mina enam ei jaksa, ei taha ja ei jõuagi kogu maailmale ennast tõestma hakata. Mu kallis, Sa ei kujuta ettegi, kui õel võib see elu teinekord olla ja kas tahmata või tahtlikult inimest endaga kaasa kiskuda? Taali, mu arm olen ikka mõelnud Sinust kui tahtejõulisest naisest, kes millegi ees pole araks lõõnud. Hoia meie tütrekest, kui mind enam ei ole ja siis ma olen seal kuskil, pilvepiiril ja vaatan armsa naeratusena teie peale ja ütlen endale: „Mingu teil kõik ikka kenasti, mu turteltuvikesed.“

NB! Taalike, hoia mind ikka oma südame peopesal!

Armastusega: Sinu mees.

Lugemise lõpetanud, tundis Taali kuidas kogu jõud ta liikmetest kui välja voolas. Soolased ja niisked pisarad veeresid taas üle hapra naise põskede. Ta voltis kirja kiiresti kokku, suudles seda ja torkas tagasi karbikesse. Siis hakkas ta asju kappi tagasi panema, jättes kastikesse lauale. Aga käed ei kuulunud millegi pärast sõna. Suur savist taignakauss kukkus sõrmede vahelt põrandale kildudeks. Jah, inimesed kasutavad oma muredega maadlemisel erinevaid võtteid. Taali kahetses, et Merle oli hetkeks teda läbi näinud, oli näinud ta katkist südant.

„Sa oled lausa võimatu, emps! Ja mis killud need siin põrandal on? Mina katsun õppida nagu sa käskisid, aga tundub, et see oled hoopis sina, kellel siin närvid täiesti läbi on.“

Merle oli tulnud köögi uksele ja vaatas ema Taalit jahmunult.

„Ahh, see oligi vana. Lähene homme Põltsamaale ja ostan uue - plastmassist,“ ütles Taali ja pühkis näolt viimased pisarateriismed. Korraga oli tal Merle ees tohutult häbi. Taali vaatas tütrele tõsiselt otsa ja kutsus ta enda juurde. „Me vist peame sinuga ühe tõsise jutu maha pidama, tütreke, kuid luba, et see kõik, mis ma sulle nüüd kõnelen, jääb selle maja seinte vahele ja kuhugi siit välja ei lähe.“

„No, emps, nüüd ajad sa mulle juba hirmu peale. Ütle ometi, mis sinuga on?“

Taali oli jahmunud. Jah, elu oskas ikka üllatada, ka nende suhtes, keda kõige rohkem armastad. Järgneb...